

Hồi 48

Về Địa Cung Cam Đường Luyện Võ

Thái phu nhân thấy Cam Đường lộ vẻ kinh hãi liền nở một nụ cười từ ái nói:
- Hài tử! Người hãy ngồi xuống đi.

- Dạ!
- Người coi ta ngày nay với hôm ra đi có gì khác không?
- Mẫu thân... già đi nhiều rồi!
- Ta vốn dĩ là người già cả.
- Nhưng mẫu thân đã tinh thâm thuật Trụ Nhan...

Thái phu nhân nở một nụ cười chua chát ngắt lời:

- Hài tử! Bất luận là thứ võ công bí truyền nào cũng không thể vượt qua được mức tối đa của con người. Thuật Trụ Nhan tuy cướp quyền tạo hóa, nhưng không thể phản lại định luật thiên nhiên là sinh, lão, bệnh, tử. Thuật Trụ Nhan là một bí thuật về võ công tuy giữ cho tuổi trẻ lâu ngày khỏi bị bệnh tật, nhưng rồi cũng không khỏi bước tới chỗ cuối cùng của con người là tử vong...

- Nhưng...

- Người hãy nghe ta nói, thuật Trụ Nhan cùng võ công của bản môn phải nương tựa vào nhau để thành công. Về võ công ta chỉ được năm thành mà về Trụ Nhan lại đến mười thành. Thế là có chỗ phản bội nhau, chênh lệch nhau và ta đã liệu trước sẽ có ngày nay.

Bạch Vi và Tử Quyên nghe phu nhân nói vậy không khỏi động tâm cúi đầu xuống.

Cam Đường trong lòng cũng nổi lên một trận bi thương. Chàng đang phiêu bạt giang hồ được Thái phu nhân thu làm nghĩa tử nên mới có ngày nay. Ởn đức ấy so tày trời biển. Bây giờ chàng thấy Thái phu nhân tuổi già thất tán công lực thì trong lòng cực kỳ hồi hộp. Chàng ghen ngào nói:

- Mẫu thân! Thuật Kỳ Hoàng của bản môn quán tuyệt võ lâm, chẳng lẽ không có cách nào cứu vãn được ư?

Thái phu nhân buồn rầu đáp:

- Thuốc không chữa được bệnh chết, Phật chỉ độ người có duyên. Y thuật của bản môn dù có cao đến đâu cũng không thể trái đạo trời được. Những công phu làm cho xương trắng có thịt, người chết sống lại chỉ là những lời tán tụng của người đời. Nếu sinh cơ đã hết thì thần tiên cũng khôn bề cứu vãn. Nay ta tuổi ngoài bảy mươi thì còn giữ dung nhan cho trẻ làm chi?

Cam Đường trong lòng có một ý nghĩ nhưng không tiện đường nói ra, mặt chàng lộ vẻ do dự.

Thái phu nhân đã phát giác ra điều này, bà cười nói:

- Đây là mẹ con mình bàn việc nhà. Người có điều chi thắc mắc cứ nói đi.
- Hài nhi nghĩ...
- Nghĩ điều chi?
- Hiện tượng này sẽ đưa đến hậu quả gì?

Thái phu nhân thản nhiên đáp:

- Hài tử! Ta già rồi. Chết cũng chẳng còn non yếu gì nữa.

Cam Đường trống ngực đánh thành thành, chàng run lên hỏi:

- Theo ý mẫu thân thì...

Thái phu nhân thoáng lộ vẻ buồn rầu, nhưng bà lại tươi cười ngay, đáp:

- Hài tử! Người đừng băn khoăn làm chi. Con người ta ai mà không đi vào con đường đó. Thời gian chúng ta ở với nhau còn được nửa năm nữa. Ta cảm tạ tổ sư linh thiêng khiến cho bản môn không đến nỗi vì ta mà tuyệt tục...

Cam Đường kinh hãi ngập ngừng hỏi:

- Nửa năm... thôi ư?
- Phải rồi. Đúng nửa năm tức là một trăm tám mươi ngày nữa.

Bạch Vi cùng Tử Quyên ghen ngào nói không ra lời. Hoàng Mai ở ngoài cửa sảnh đường cũng châu rơi tâm tã.

Cam Đường tuy cố nén dạ bi ai nhưng chàng không ngăn nổi nước mắt trào ra.

Tiểu sảnh đường tựa hồ bao phủ một làn mây mù thăm đậm, bầu không khí trầm trọng tưởng chừng nghẹt thở.

Thái phu nhân lạnh lùng nói:

- Ta không thích các người mềm lòng như vậy.

Mọi người liền lau nước mắt, vẻ mặt hòa hoãn lại. Cam Đường như nhớ ra điều gì, ngần ngừ hỏi:

- Mẫu thân! Mẫu thân vừa nói Võ Công cùng Trụ Nhan phải đi đôi với nhau, nếu không thế là trái nguyên tắc võ học bản môn phải không?
- Đúng thế!
- Giả tử mẫu thân tăng bề công lực liệu có phục hồi được chăng?
- Hài tử! Người nói thế là có ý gì?

Cam Đường vội đứng lên quỳ ngay xuống nói bằng một giọng bi ai khẩn thiết:

- Mẫu thân! Ngày trước giả tử mẫu thân không vì hài nhi mà trút chân nguyên trong người sang cho hài nhi thì đâu đến nỗi ngày nay...

Thái phu nhân lộ vẻ cực kỳ kích động, bà lớn tiếng ngắt lời:

- Ta làm thế là đúng. Người đừng nhắc lại nữa.

Cam Đường đập đầu tậ đất, người run bần bật nói:

- Xin mẫu thân chuẩn cho hài nhi được hoàn lại công lực...

Thái phu nhân đập bàn lớn tiếng mắng:

- Nói càn! Người định để bản môn đi đến chỗ tuyệt tục hay sao?

- Nhưng hài nhi không muốn mình phải hối hận suốt đời.

- Hài tử! Người có ý như vậy thì cũng như là ta đã được hưởng thụ rồi. Thôi! Dậy đi!

Bạch Vi cùng Tử Quyên cũng chạy ra trước mặt toan mở miệng thì Thái phu nhân đã nghiêm sắc mặt gạt đi:

- Các người không phải nói nữa! Có phải các người muốn hy sinh chân nguyên của mình cho ta không? Hãy nghe đây! Thuận lẽ trời là căn bản của con người, ta quyết không hành động trái với thiên đạo. Huống chi bây giờ đã quá muộn rồi. Dù có kỳ trân dị bảo cũng chẳng ăn thua gì nữa. Các người đứng dậy đi!

Cam Đường biết là cơ sự không thể làm được, đành nén nỗi bi ai đứng dậy. Chàng nghĩ mình cùng ở với Thái phu nhân chẳng được bao lâu nữa, lòng chàng sinh ra một mối cảm xúc như tình cốt nhục.

Thái phu nhân lại nói:

- Hài tử! Ta có một điều mong mỏi quá xa...

Bà nói đến đây thì ngừng lại.

Cam Đường hỏi ngay:

- Mẫu thân có điều chi dặn bảo?

- Hài tử! Những ngày ta còn sống, ta hy vọng ở người ba điều.

- Xin mẫu thân nói ra.

Thái phu nhân trầm tư một lúc rồi chậm rãi nói:

- Điều thứ nhất là ta muốn được trông thấy người báo thù cho nghĩa phụ cùng nghĩa huynh...

Trong đầu óc Cam Đường bỗng nổi lên hình ảnh nữ quái Hồng Nhan Bạch Phát ở hang núi Thái Hàng. Nữ quái bảo chàng tìm ra hung phạm vụ huyết án Thánh Thành thì mụ sẽ cho hay người đã hạ sát nghĩa phụ cùng nghĩa huynh chàng. Hung thủ vụ huyết án Thánh Thành là cả nhà Cửu Tà Ma Mẫu. Chàng chỉ cần nói ra hết là biết hung thủ đã sát hại nghĩa phụ cùng nghĩa huynh mình. Nhưng chàng lo nữ quái còn mưu đồ chuyện gì ám muội nên chưa nói ra. Bây giờ đã đến lúc cần, chàng tưởng lo giải quyết vụ này cũng không khó lắm.

Cam Đường vừa chăm chú nhìn Thái phu nhân rồi cương quyết đáp:

- Mẫu thân! Hài nhi thề rằng sẽ hoàn thành vụ này trong một thời gian ngắn.

- Sao? Người làm được ư?

- Hai nhi chắc có thể làm được.

- Hai tử! Người đừng tìm lời an ủi ta. Vụ này không thể miễn cưỡng được. Mấy chục năm nay đệ tử bản môn tiếp tục do thám không lúc nào ngớt mà đến nay vẫn chưa được tin tức gì...

- Mẫu thân! Hai nhi nói thế là có căn cứ chứ không phải chuyện vu vơ để an ủi mẫu thân.

Thái phu nhân lộ vẻ phẫn khởi nhưng bà vẫn chưa tin chắc, liền hỏi:

- Người tìm ra manh mối thật rồi ư?

- Chính thế!

- Người thử nói cho nghe.

Cam Đường liền đem chuyện gặp gỡ nữ quái trong dãy núi Thái Hàng thuật lại, Thái phu nhân tit cặp lông mày, bà nghi hoặc nói:

- Khắp dãy núi Thái Hàng chẳng chỗ nào không là có vết chân của đệ tử bản môn mà sao tuyệt không ai phát giác ra nữ quái? Vụ huyết án Thánh Thành có quan hệ gì với mục? Điều kiện của mục nêu ra thật là kỳ dị.

- Hai nhi cũng nghĩ vậy.

- Ủa! Hay là...

- Mẫu thân nghĩ tới điều chi?

- Mẹ ruột hai tử không biết lạc lõng nơi đâu, hay là...

Cam Đường không khỏi chấn động. Đúng thế! Chính chàng phải nghĩ đến điều này từ trước mới phải. Trừ mẫu thân chàng thì còn ai lại cố gắng điều tra cho ra hung thủ vụ huyết án Thánh Thành?

Cam Đường đứng thộn mặt ra, chàng ôn lại dung mạo nữ quái Hồng Nhan Bạch Phát rồi muốn lập tức động thân đi ngay. Chàng càng nghĩ càng thấy mình đi gần đến sự thực.

Thái phu nhân lại nói:

- Hai tử! Đó là ta đoán thế, biết đâu bên trong chẳng có điều ngoắt ngoéo. Vậy người phải cẩn thận tìm đủ bằng chứng chó có hành động hấp tấp. Trước khi chưa tìm được bằng chứng xác thực thì đừng tiết lộ thân thế. Hai nhi nên luôn luôn nhớ rằng mình chỉ sơ sót một chút là có thể gặp hậu quả vô cùng tai hại.

- Hai nhi xin kính cẩn tuân lời từ huấn.

Miệng chàng nói vậy mà trong lòng đã nắm vững quá nửa đó là sự thực.

Thái phu nhân lại nói:

- Điều thứ hai ta hy vọng người giải quyết được mối huyết cừu trong nhà của người.

Cam Đường nghiêng răng đáp:

- Mẫu thân! Vụ này chẳng còn xa là mấy.
- Ồ! Người cũng tìm ra manh mối rồi ư?
- Đúng thế!

Chàng đem chuyện Ma Bài mất đi lấy lại thuật hết một lượt rồi nói:

- Hung thủ đúng là Cửu Tà Ma Mẫu rồi. Còn Tam Mục lão nhân và Kỳ Môn lệnh chúa có thể là tông phạm trong vụ này. Hoặc giả còn người khác giúp sức nữa cũng nên. Vụ này chỉ chờ thêm kết quả tối hậu.

Thái phu nhân xúc động nói:

- Ngày trước lệnh tôn là Võ Thánh Cam Kính Nghiêu một mình đã giao đấu với mười mẹ con Cửu Tà Ma Mẫu, giết được Lục Tà, đâm Ma Mẫu bị thương mà gây nên tai họa. Nhưng bản lãnh Ma Mẫu cùng ba tên Tà Tử sống sót có lẽ không đủ để gây ra vụ huyết án Thánh Thành. Tam Mục lão nhân đã là cha Ma Mẫu thì rất có thể lão chính là hung thủ. Hoặc giả phải có tay bản lãnh cao hơn Tam Mục tham dự vào. Hài tử! Công lực người hiện nay chưa đủ để báo thù đâu.

- Về điểm này hài nhi đã biết rõ.
- Hài nhi có biết ta kêu về cung vì mục đích gì không?
- Hài nhi biết rồi.
- Hay lắm! Nếu người tu luyện xong toàn bộ Thiên Tuyệt Võ Công thì chẳng những báo ơn trả thù được mau lẹ mà còn trở nên một tay cao thủ đặc biệt trong võ lâm.
- Hài nhi ngoài việc báo thù chỉ mong trừ diệt được Tử Thần để tránh huyết kiếp cho võ lâm mà thôi.
- Ta khen hài nhi là người có chí khí. Dưới cái ổ lật nhào thì không còn một quả trứng nào toàn vẹn. Phải thế mới được.
- Hài nhi còn có một việc chưa rõ.
- Việc gì?
- Nam Cung trưởng lão nhắn tin cho hài nhi hỏi dò tin tức gia mẫu ở nơi Tam Mục lão nhân, không hiểu y căn cứ vào đâu?

Thái phu nhân chau mày đáp:

- Thế thì kỳ thiệt! Trong võ lâm chưa từng nghe ai nói đến Tam Mục lão nhân là cha ruột Ma Mẫu, mà Kỳ Môn lệnh chúa lại là chị em với Ma Mẫu cũng là một chuyện kỳ bí khó hiểu. Còn việc Nam Cung trưởng lão bảo người thăm dò tin tức lệnh đường ở nơi Tam Mục lão nhân là vì trước khi xảy ra vụ huyết án Thánh Thành thì lão ta vẫn ra vào tự nhiên trong nhà hài nhi, không bị ngăn cấm chi hết. Còn có người bảo lệnh đường là đồ đệ của lão nữa.

- Ủa!

Cam Đường tuy bây giờ đã rõ nguyên nhân nhưng vẫn chưa hiểu trong vụ này có điều chi khuất khúc. Dường như nội vụ còn lắm điều phức tạp.

Cam Đường lại nhớ tới gã điên mà bọn Ngọc Điệp Bảo kêu bằng số 5. Miệng gã lắm nhảm: “Võ Thánh, Võ Thánh...” gì gì đó là nghĩa làm sao? Những lời nói của gã không phải hoàn toàn vô ý thức. Trong ký ức của con người thường vẫn in sâu những ấn tượng không bao giờ tiêu diệt được.

Nghĩ tới đây, Cam Đường buột miệng hỏi:

- Mẫu thân! Chứng bệnh thần trí mê loạn có thể trị được không?
- Có thể chữa được, nhưng khó hơn các bệnh khác. Hải nhi hỏi đến làm chi?
- Có một gã điên mà bản lãnh rất cao cường. Miệng gã lắm bả những câu gì dường như có liên quan đến vụ huyết án tại Thánh Thành. Hải nhi đã gửi tạm gã cho phân đà Đồng Bách thuộc Cái Bang trông nom giùm và có ý muốn chữa cho gã khỏi chứng điên...

Thái phu nhân ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Muốn chữa chứng điên cần phải cho uống thuốc và thi hành thủ thuật. Vụ này hãy tạm thời gác lại, công việc cấp bách trước mắt là hải nhi phải tiếp tục luyện cho xong Thiên Tuyệt Võ Công. Chắc hải nhi cũng biết cái dụng ý của ta về việc này?

- Hải nhi hiểu rồi.
- Hay lắm! Bữa nay hải nhi hãy nghỉ ngơi và ngày mai sẽ bắt đầu đóng cửa luyện tập.

- Hải nhi xin kính cẩn tuân theo mệnh lệnh của mẫu thân.

- Bây giờ người có thể tùy tiện được.

Cam Đường nói:

- Mẫu thân bảo có ba nguyện vọng mà mới thấy chỉ thị có hai.
- Ủa! Còn nguyện vọng thứ ba là... ta mong được trông thấy hải nhi lên giữ chức chưởng môn bản phái.

Cam Đường bất giác sa lệ. Đó là những giọt lệ cảm kích. Chàng hỏi:

- Mẫu thân! Không hiểu hải nhi có đương nổi trọng trách đó không?
- Có thể được lắm.
- Hải nhi ráng hết sức hoàn thành hai điều mong muốn của mẫu thân, để mẫu thân khỏi thất vọng.
- Hay lắm! Hay lắm!

Cam Đường cáo từ Thái phu nhân về phòng riêng của chàng. Tại đây các viện chúa, hộ pháp, chấp sự... lục tục đến vấn án. Chàng là người thừa kế chức chưởng môn sau này, chỉ hàn huyên mỗi người một vài câu mà cũng mất hàng giờ.

Một đêm qua. Sáng sớm hôm sau Hoàng Mai đã vâng lệnh Thái phu nhân đến giục Cam Đường vào nhà mật thất đóng cửa lại để tu luyện.

Cam Đường gạt bỏ hết tạp niệm, không nghĩ gì đến ân oán tình cừu nữa mà bắt đầu để hết tâm trí vào việc tu luyện hai đoạn cuối cùng của thiên Võ Công.

Đoạn thứ chín không có một chiêu thuật hay một thủ pháp gì mà chỉ nói về những chỗ huyền diệu, khó khăn của tâm pháp tối cao. Mục đích của thiên này là để dung hợp những môn đã học ở các thiên trên.

Cam Đường bỏ ăn, quên ngủ, cố công rèn luyện.

Chàng cũng không còn nhớ gì đến ngày giờ nữa. Đầu óc chàng hoàn toàn đắm đuối vào những tâm pháp kỳ diệu cổ kim chưa từng nghe thấy. Dần dần chàng hiểu ra rằng chương thứ chín mới là cốt tủy của thiên Võ Công. Tất cả những chương, chỉ, thân pháp hoàn thành trong chín đoạn do chương này mới phát huy được uy lực, tinh khí, tâm thần hợp vào làm một, cũng như hóa con rồng tinh thần ở chỗ điểm nhãn.

Cam Đường tiến vào một lãnh vực mới, lãnh vực thượng thừa trong võ đạo.

Võ học phái Thiên Tuyệt có công mà không có thủ. Quan niệm đó bị lật ngược lại trong đoạn này. Chỉ mấy câu khẩu quyết đã đủ cải tiến những môn đã học trước. Thế là võ học phái Thiên Tuyệt đủ cả công, thủ. Có điều thế thủ nằm ở trong thế công. Cam Đường thực không ngờ trong thiên hạ lại có môn võ học tinh thâm hoàn bị như vậy. Đồng thời chàng hiểu ra rằng những điều mình đã học được trước, trên thực tế chỉ là những môn công phu cơ bản.

Bây giờ Cam Đường mới hiểu gần đây Bạch Bào quái nhân cùng lão già khô đét tỷ đấu với nhau, cả hai bên đều là những tay cao thủ võ đạo. Công thủ chỉ trông cậy vào ý chí tu luyện của bản thân.

Cam Đường không biết mình đã mất bao nhiêu thời gian rèn luyện, nhưng chàng cũng ý thức được rằng mất khá nhiều ngày giờ rồi, vì chàng thấy lương khô đã mốc lên.

Cam Đường luyện hết đoạn thứ chín rồi bắt đầu luyện đoạn cuối cùng. Đoạn này càng cao thâm hơn. Chàng nhận ra rằng nếu muốn luyện thành môn thần công sắt thép chém không vào thì ít ra là phải mất mười năm trở lên mà chưa chắc thành công. Chàng suy đi tính lại rồi quyết định hãy tạm gác lại đoạn cuối cùng, vì mình không thể chờ mười năm nữa mới trở lại giảng hồ.

o O o